

вихъ я. Който се смирява съсъ намѣрене безъ нязостъ не се унижава никоги, каквото неправедно прѣзрѣние и да му доде отъ това.

Приехъ за отговоръ едно писмо по малко нападательно, нъ нѣ по малко докато. Тоя човѣкъ, когото нищо не можеше да обезоружи, казваше ми, че се чюди на евангелското ми тѣрпѣние.

« Тѣй прочее, притуряше той, да зафанемъ взаимно
« писанъето си; нъ да говоримъ безъ притворство, ний
« не ще се обикнемъ никакъ. Съки отъ двама ни ще
« пише за удоволствието си, като фѣрля свободно вър-
« ху книгата сичко, което му мине прѣзъ умтъ: вий
« тайнственни бълнувания, а азъ богохулства; вий
« страстни разговори върху достоинството на човѣ-
« кътъ и на жената, азъ истинското разказване на
« осквърненията си; вий да се надѣвате да ме на-
« правите да се раскаиъ, а азъ да ви убѣдиъ. Отго-
« ворете ми, ако сте благодаренъ отъ тоя договоръ!»

Отговорихъ: «Прѣдложенъето ви не е договоръ,
« а присмѣхъ. Душята ми бѣше за васъ пълна съсъ
« добри чувства. Трѣбува да се ограничиъ, по съвѣтъ,
« да ви желаиъ благополучия на тоя свѣтъ и на онзи.»

Тѣй се свѣршихъ скришнитѣ ми сношения съсъ тоя човѣкъ, кой знае, може по малко зълъ, отъ колкото разяренъ отъ злочестията и раздраженъ отъ отчаянъето.

Благодарихъ още единъ пѣтъ на самотата, и нѣколко врѣме си прѣминихъ животътъ пакъ безъ нѣкоя случка.

Лѣтото се свѣрши; на втората половина отъ Септемврия топлината се умали. Послѣ доде Октомврия,